

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 34/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z 19 listopada 2019 r. w sprawie VII K 314/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	G. M.	przebieg leczenia, przekazywane oskarżonemu informacje na temat wdrożenia procedury sprawdzenia kwalifikacji do kierowania pojazdami	informacja z Instytutu Medycyny Pracy w Ł. (...)	156
dokumentacja lekarska	157- 162			
zeznania świadka M. F.	204v-205			
2.1.1.2.	G. M.	sposób doręczenia oskarżonemu decyzji o Prezydenta Miasta Ł. z 7	akta admnistracyjne	177

		października 2010 r. i jego skuteczność. Miejsce zamieszkania oskarżonego G. M. w październiku 2010 r.		
uzupełniające wyjaśnienia oskarżonego G. M.	169-169v			
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
2.1.2.2.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	dokumentacja lekarska z leczenia oskarżonego, zeznania świadka M. F., informacja z (...)	Dowody te były ze sobą zgodne. Fakt leczenia oskarżonego w (...) w Ł. w 2009 r.z powodu zatrucia alkoholowego nie był kwestionowany. Dokumentacja lekarska i zeznania świadka M. F. potwierdziły tę		

		<p>okoliczność. Informacja z (...) w Ł., iż każdego pacjenta posiadającego prawo jazdy, przyjętego na oddział toksykologiczny każdorazowo informowano o zawiadomieniu właściwego "wydziału komunikacji" o pobycie w szpitalu, co powodowało wszczęcie procedury sprawdzenia kwalifikacji do kierowania pojazdami, znalazła potwierdzenie w logicznych zeznaniach świadka M. F.. Świadek rzeczowo wyjaśnił, iż na oddział toksykologiczny trafiały osoby po poważnych zatruciach alkoholem lub narkotykami, które często były uzależnione, co budziło wątpliwości, czy powinny mieć dalej uprawnienia do kierowania pojazdami. Stąd też automatyczne powiadamianie organu wydającego prawa jazdy.</p>	
	Miejsce zamieszkania oskarżonego G.	Sąd pozytywnie ocenił wyjaśnienia oskarżonego G.	

M. w październiku 2010 r. Doręczenie oskarżonemu decyzji Prezydenta Miasta Ł. z 7 października 2010 r. i jego skuteczność	M. z rozprawy apelacyjnej, iż w dacie próby doręczenia mu decyzji administracyjnej "odbierającej uprawnienia" nie zamieszkiwał on pod adresem: Ł. Aleja (...) m. m. 9, 94-047, pod który ją wysłano, nie był to jego adres do doręczeń, ani też nie był tam zameldowany. Wyjaśnienia te potwierdza wydruk (...) (k. 9) z którego wynika, że oskarżony został wymeldowany z w/ w adresu już 28 czerwca 2006 r. a od 29 czerwca 2006 r. był zameldowany po adresem Ł., ul. (...), jak również wpis dotyczący miejsca zamieszkania oskarżonego podczas przyjęcia go do (...) w Ł. w 2009 r. (k. 157 - odnotowano adres Ł., ul. (...)), a także urzędowa adnotacja na pocztowym dowodzie doręczenia oskarżonemu decyzji o cofnięciu uprawnień: "adresat nie jest znany pod tym adresem" (k. 8 i 177). Oskarżony wskazywał, że mieszkał wówczas jeszcze w innym
---	--

miejscu, mianowicie w Schronisku (...) w Ł. przy ul. (...), dokąd trafił po ciężkim pobiciu dokonanym na nim przy ul. (...) w Ł.. Sąd okręgowy nie miał powodu, aby mu nie wierzyć, ponieważ jego wyjaśnienia nie zostały niczym odparte, poza tym stan zdrowia oskarżonego, który jest osobą wyraźnie spowolnioną, poruszającą się o specjalnej lasce potwierdza, że w przeszłości mógł faktycznie doznać ciężkiego urazu w następstwie pobicia; potwierdza to legitymacja osoby niepełnosprawnej, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, dane z opinii psychiatrycznej. Nie bez powodu oskarżony przebywa też w placówce opiekuńczej. Najważniejsze jest jednak to, że oskarżony z pewnością w dacie doręczenia mu spornej decyzji nie zamieszkiwał pod adresem, pod który Prezydent Miasta Ł. wysłał mu decyzję; akta administracyjne nie dają odpowiedzi co spowodowało, że organ

administracyjny
zdecydował się
doreczyć
oskarżonemu
korespondencję po
adres pod którym
oskarżony nie był
nawet
zameldowany.
Trudno tutaj mówić
o przypadkowości
czy dowolności
takiego
zaprzeczenia, skoro
potwierdza je
niezależnie od siebie
kilka źródeł
dowodowych, w
tym zapisy w
dokumentacji
urzędowej. Za
najważniejszy sąd
uznaje wpis
listonosza, iż G.
M. nie był w
2010 r. znanym pod
adresem przy Al. (...)
w Ł.. Podjęto próbę
przesłuchania byłej
żony oskarżonego,
na okoliczność
ewentualnego
przekazywania mu
korespondencji po
ich rozstaniu i
wyprowadzce
oskarżonego, czy też
informacji
udzielanych
oskarżonemu o
próbach doręczenia
mu korespondencji,
jednak G. P.
odmówiła składania
zeznań. Nie można
w takim układzie
kwestionować
wyjaśnień
oskarżonego, iż po
rozstaniu w 2006 r.

i podziale majątku, nie utrzymywał żadnych kontaktów z byłą żoną, ani nie czynił z nią uzgodnień na temat odbioru za niego korespondencji.

Potwierdza to wspomniana adnotacja na kopercie autorstwa listonosza, której zapisy musiały być źródłem rozmowy zastanego domownika z listonoszem, który dowiedział, się oskarżony nie mieszka pod adresem Al. (...), a zastana tam osoba nie wiedziała, gdzie oskarżony wówczas przebywał; co oczywiste osoba ta nie miała upoważnienia od G. M. do odbioru za niego listów, ponieważ gdyby tak było, po prostu odebrała by przesyłkę, a tak się przecież nie stało. Koperta w której znajduje się odpis decyzji przeznaczony dla oskarżonego jest opieczętowana i nie była otwierana, z zapisów na zewnątrz nie wynika, co się w niej znajduje, więc wykluczonym jest, iż nieustalony domownik uzyskał od listonosza

informację o treści znajdującej się w niej dokumentacji i mógł poinformować o tym oskarżonego.

Doręczenie oskarżonemu decyzji nastąpiło w sposób nieprawidłowy, ponieważ każde doręczenie zastępcze musi być dokonane pod adresem, pod którym strona faktycznie zamieszkuje, choć w trakcie próby doręczenia nie przebywa; jedynym wyjątkiem jest sytuacja, kiedy strona w trakcie postępowania zmienia adres i nie informuje o tym organu, jednak w sprawie taka sytuacja nie miała miejsca, ponieważ w trakcie postępowania G. M. nie zmieniał adresu zamieszkania, a nawet zameldowania.

Faktycznie doręczenie odpisu spornej decyzji nastąpiło dopiero w dniu 28 stycznia 2019 r., kiedy G. M. został zatrzymany przez Policję i skierowany do urzędu, aby wyjaśnić niejednoznaczne zapisy co do posiadania przez

niego uprawnień do kierowania pojazdami. Decyzja nedoręczona nie mogła stać się wykonalną i wiązać oskarżonego przed prawidłowym doręczeniem oskarżonemu.

Zasadą jest to, że decyzja organu pierwszej instancji przed upływem terminu do wniesienia odwołania nie podlega wykonaniu, natomiast zastosowanie tego aktu prawnego wiąże się ze skutkiem wstrzymania wykonania decyzji (art. 130 § 1 i 2 kpa). Reguła ta nie jest bezwzględna. Przepis art. 130 § 2 kpa stanowi wprawdzie, że wniesienie w terminie odwołania od decyzji wstrzymuje jej wykonanie, ale przepis § 3 tego artykułu przewiduje, że normy z § 2 nie stosuje się, między innymi w sytuacji, gdy decyzji został nadany rygor natychmiastowej wykonalności.

Nadanie tego rygoru może nastąpić, jeżeli jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego albo

dla zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami bądź też ze względu na inny interes społeczny lub wyjątkowo ważny interes strony" (wyr. SN 24.12.2002 r., III RN 201/01. Wok. 2003, Nr 9, s. 22, Legalis). Rygor natychmiastowej wykonalności jest wprowadzicie mechanizmem umożliwiającym ekstraordynaryjne wprowadzenie do obrotu prawnego decyzji administracyjnej podlegającej wykonaniu, jednakże rozstrzygnięcia odnoszące się do tego zagadnienia wiążą podmiot administrowany od chwili doręczenia aktu. Trzeba bowiem mieć na względzie podstawową regułę, że dany akt administracyjny wiąże podmiot administrowany od chwili doręczenia danego aktu, co jest spójne z zasadą ogólną wyrażoną w art. 10 kpa (zapewnienia czynnego udziału stronie w postępowaniu administracyjnym). Wydanie decyzji

zgodnie z
wymaganiami art.
107 § 1 kpa jest
czynnością
procesową
wywołującą
oznaczone skutki
prawne (wyr. NSA
2 25.4.2006 r.,
II OSK 714/05,
ONSAWSA 2006, Nr
5, poz. 132, Legalis).
Jednak przepisy
prawa nie wiążą
skutków prawnych
z dniem wydania
decyzji, ale z
dniem jej doręczenia
stronie. Z tym
momentem decyzja
wchodzi do obrotu
prawnego i wywołuje
skutki w sferze
zewnętrznej (zob.
wyr. WSA w
Warszawie z
5.2.2009., IV SA/Wa
1610/08, Legalis).
Skutki te wiążą
się z tworzeniem
określonych praw
bądź obowiązków
(albo odmową ich
ukształtowania), a
w konsekwencji
realizacji zasady
dwuinstancyjności,
doręczenie decyzji
otwiera stronie
drogę do korzystania
z uprawnień
procesowych do
wniesienia środka
odwoławczego.
Rygor
natychmiastowej
wykonalności nadaje
się decyzji
nieostatecznej, co do
której może toczyć

się postępowanie odwoławcze.

Nadanie rygoru na podstawie przepisu art. 108 § 1 kpa wywołuje skutki wyłącznie w sferze tymczasowej wykonalności decyzji, a nie w zakresie jej ostateczności i nie powoduje żadnych skutków dla trybu i sposobu przeprowadzenia postępowania przez organ odwoławczy na skutek wniesionego przez stronę odwołania. Ze względów powyżej opisanych mechanizm związany z nadaniem rygoru wiąże się z przyspieszeniem w stosunku do ogólnych reguł, wykonalności decyzji (wyr. NSA z 12.3.2014, I OSK 348/13, Legalis). Decyzja organu I instancji nie ulega wykonaniu przed upływem terminu do wniesienia odwołania, zaś wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie tej decyzji (art. 1308112 kpa). Decyzja nieostateczna może jednak podlegać obowiązkowi natychmiastowego

wykonania albo
mocy szczególnego
przepisu
ustawowego, albo
tez skutek
oświadczenia woli
organu
administracji
publicznej
wyrażonego w
postaci nadania
decyzji rygoru
natychmiastowej
wykonalności na
podstawie przepisu
art. 108 kpa.
Doręczenie stronie
decyzji, która
rozstrzyga sprawę
w postępowaniu
administracyjnym,
jest kluczowym
elementem
postępowania, przy
czym art.109 § 1
kpa daje organowi
administracji
publicznej prawo
doręczenia decyzji
administracyjnej na
piśmie jedynie
stronom
postępowania
zakończonego tą
decyzją. Doręczenie
decyzji
administracyjnej na
piśmie jest
podstawową formą
wprowadzenia
decyzji do obrotu
prawnego. Wydanie
decyzji pisemnej
polega na
sporządzeniu i
podpisaniu
pisemnego
rozstrzygnięcia
sprawy
administracyjnej.

Decyzja administracyjna rozpoczyna swój byt prawny w sferze zewnętrznej od chwili jej doręczenia (ogłoszenia) - zob. wyr. NSA z 27.6.1989 r., IV SA 455/89. PIZ 1990, Nr 2, s. 15: wyr. NSA z 22.5.2002 r., I SA 2489/00. Legalis: wyr. WSA w Warszawie z 22.2.2005 r., 6 II SA 2178/03 Legalis: wyr. WSA w Łodzi z 30.1.2007 r., II SA/Łd 329/06, Legalis).

Warunkiem skuteczności decyzji, jest jej prawidłowe doręczenie. Organ administracji publicznej, który wydał decyzję, jest nią związany od chwili jej doręczenia lub ogłoszenia, o ile Kodeks nie stanowi inaczej (art. 110 kpa). Zgodnie z art. 110 § 1 kpa, organ administracji publicznej, który wydał decyzję administracyjną, jest nią związany od chwili jej doręczenia lub ogłoszenia, o ile Kodeks nie stanowi inaczej. Przepis ten wyraża zasadę związania organu administracji publicznej wydaną

przez siebie decyzja, Reguła ta wiąże się z określeniem skutków wynikających z wejścia do obrotu prawnego określonego aktu administracyjnego. Tak więc moment skutecznego doręczenia decyzji jest chwilą, w której ta decyzja wchodzi w życie, czyli wywołuje określone skutki prawne (wyr. NSA z 16.4.2002 r., II SA 2612/00, Legalis: wyr. WSA W Warszawie z 13.10.2004 r., II SA 3030/03, Legalis: wyr. WSA w Warszawie z 22.2.2005 r., II SA 2178/03, Legalis: wyr. WSA w Warszawie z 21.11.2006. I SA/Wa 1331/06, Legalis: wyr: WSA w Olsztynie z 5.4.2007 r. II SA/OI 114/07. OwSG 2007, Nr 7. s. 71: wyr. WSA w Olsztynie z 18.2.2010 r., II SA/Ol 961/09 Legalis). Jeżeli na przykład w decyzji wprowadzanej do obrotu prawnego, zawarty jest element związany z umiejscowieniem w czasie skutków oddziaływania decyzji (termin), to powinien on

uwzględniać wymóg wynikający art. 110 kpa. Taka decyzja nie może wywoływać skutków prawnych przed dniem doręczenia decyzji, gdyż wtedy nie istnieje ona jeszcze w obrocie prawnym. Akt woli organu administracji publicznej wyrażający się przez sporządzenie decyzji administracyjnej przewidziane art. 107 kpa, a co najmniej składniki konstrukcyjne tego aktu administracyjnego, stanowi o wykreowaniu decyzji w ujęciu proceduralnym. Do zaistnienia decyzji omawianym ujęciu wystarczające jest wydanie decyzji, natomiast czynnik (czy ogłoszenia) decyzji jest zbędny (wyr. NSA 5.2.2002 r., I SA 2459/00, WSA w Warszawie z 17.10.2006 r., VI SA/Wa 1370/06, wyr. WSA w Krakowie z 20.11.2007 SA/Kr Legalis). Istnienie decyzji w znaczeniu proceduralnym oznacza, że decyzja istnieje, natomiast dzień jej wydania jest miarodajny dla oceny jej podstawy prawnej faktycznej, czyli wydania decyzji

zgodnie z zawartą art. 6 kpa (wyr. WSA w Warszawie 14.4.2015 r., II SA/Wa 1243/14 Legalis). Zgodnie z art. 110 kpa, dopiero doręczenie decyzji stronie wywołuje z nią skutki, zarówno materialnoprawne, jak proceduralne (zob. post. NSA 5.10.1998 II SAB 60/98 Legalis). Mamy wtedy do czynienia takim przejawem woli, który został skutecznie uzewnętrzniony adresatowi decyzji administracyjnej.

Decyzja administracyjna sporządzona, czyli spełniająca wymogi formalnoprawne, ale niedoręczona nie załatwia sprawy administracyjnej, nie wiąże organu, ani strony, co uzasadnia przyjęcie, decyzja jest wydawana w ujęciu zewnętrznym z chwilą jej doręczenia. Dopóki decyzja nie zostanie zakomunikowana stronie, jest aktem bez skutków prawnych.

Uzewnętrznienie decyzji stwarza wobec strony nową sytuację. Od tego momentu dopiero decyzja wiąże organ administracji

publicznej (W. Taras, Glosa do wyr. NSA Krakowie 11.12.2002 965/02, poz. 139; wyr. WSA w Warszawie z 2742007 r., II SA/Wa 276/07, Legalis; wyr. NSA z 9.4.2008 r., II GSK 22/08, Legalis).

Zgodnie z art. 130 § 3 kpa, zasad określonych w art. 130 § 1 i 2 kpa, tzn.: zasady zgodnie z którą przed upływem terminu do wniesienia odwołania decyzja nie ulega wykonaniu", a także zasady, że "wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji" nie stosuje się między innymi w przypadku, gdy decyzji został nadany rygor natychmiastowej wykonalności (art.130 § 3 pkt 1). Jednakże rygor natychmiastowej wykonalności wiąże adresata decyzji dopiero od chwili jej doręczenia; decyzja staje się wówczas wykonalna pomimo, iż stronie przysługują od niej środki odwoławcze.

W niniejszej sprawie decyzja z 7

października 2010 roku nie podlegała ogłoszeniu przez organ administracyjny: Prezydent Miasta Ł. podjął próbę jej doręczenia oskarżonemu G. M. pod adresem, pod którym oskarżony nie mieszkał (to jest Ł. Aleje (...)) i ignorując to stwierdził, że nastąpiło prawidłowe jej doręczenie, mimo zapisu, iż oskarżony pod tym adresem nie zamieszkiwał z czego organ administracyjny zdawał sobie sprawę, ponieważ w samej treści decyzji (punkt 1) wpisano, że oskarżony zamieszkuje w Ł. przy ul. (...). Jak już wcześniej pisano, nie było w tym żadnej winy oskarżonego. Wyprowadzając się z pod adresu przy Alei (...) wymeldował się z niego już w 2006 r. i zameldował pod nowym adresem to jest Ł. ul. (...) i taki też adres zamieszkania oskarżonego podał Wydziałowi Komunikacji (...) w Ł., który przysłał do Urzędu Miasta Ł. pismo sygnalizujące wszczęcie postępowania

sprawdzającego wobec oskarżonego w związku z uzależnieniem od alkoholu. Mało tego w aktach administracyjnych znajduje się wydruk z komputerowej bazy adresowej miasta Ł. w którym stoi, iż oskarżony jest zameldowany w Ł. przy ul. (...) (k. 75, 177). Urząd zatem doskonale zdawał sobie sprawę, że oskarżony nie przebywa pod adresem pod którym doręczono mu sporną decyzję, a mimo to zdecydował się, że tam skieruje korespondencję.

Taki sposób "doręczenia" pisma nie spełniał wymogów art. 42-45 kpa. Doręczenie nie było prawidłowe, a więc skuteczne. Decyzja nie mogła stać się wykonalna, wiązać oskarżonego, skoro mu jej nie doręczono. Nie ma tutaj żadnego znaczenia, że od jej wydania upłynęło do zatrzymania 9 lat, nie jest wszak tak, że upływ czasu, naprawia błędy popełnione przy doręczeniu, ustawodawstwo polskie nie zna takiego rozwiązania.

Przestępstwo z art. 180a kk jest przestępstwem umyślnym i konieczne jest wykazanie oskarżonemu, że działał z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym jego dokonania. W każdym wypadku w czasie czynu po stronie kierowcy musi istnieć świadomość cofnięcia mu uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych. Nie da się również przyjąć realizacji znamion opisanego przestępstwa, skoro decyzja pozbawiająca stronę uprawnień nie wiąże jej w sposób skuteczny w efekcie nedoręczenia. Zgodnie zaś z zasadą ciężaru dowodu, to na oskarżycielu spoczywa obowiązek udowodnienia tych okoliczności. Oskarżonego chroni bowiem zasada domniemania niewinności (art. 5 § 1 kpk), co wyłącza możliwość domniemania świadomości wypełnienia znamion przestępstwa z art. 180a kk. Trzeba

oddzielić procesowy aspekt doręczenia decyzji doręczonej oskarżonemu dopiero 28 stycznia 2019 roku, od materialnych podstaw odpowiedzialności w dniu 27 stycznia 2019 roku, gdy decyzja ta nie obowiązywała i nie była jeszcze znana stronie. Doręczenie decyzji administracyjnej na piśmie jest podstawową formą wprowadzenia decyzji do obrotu prawnego i oskarżony w dniu 27 stycznia 2019 roku nie mógł zarzuconego mu przestępstwa popełnić (mimo wydania decyzji), gdyż nie miał jeszcze cofniętych uprawnień do prowadzenia pojazdów. To że oskarżony, jak twierdzi prokurator, mógł na podstawie informacji udzielonych na oddziale toksykologii (...) w Ł. spodziewać się wszczęcia postępowania sprawdzającego kwalifikacje i odebrania uprawnień, nie zmienia tego, że decyzja obierająca

		mu uprawnienia nie obowiązywała go, bo nie nastąpiło jej skuteczne doręczenie przed datą zatrzymania. Zatem rozstrzygnięcie uniewinniające sądu I instancji okazało się słuszne, natomiast na etapie odwoławczym uzupełniono je o dodatkową argumentację.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Naruszenia art. 7 kpk poprzez ukształtowanie	# zasadny # częściowo zasadny	

przez sąd swojego przekonania w sposób dowolny, bez uwzględnienia prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i przyjęcie, że oskarżony od 2006 r. nie odbierał korespondencji kierowanej pod "stary" adres bez przesłuchania byłej żony oskarżonego i rozpytania jej czy sprzedając mieszkanie poczyniła ustalenia z oskarżonym na temat informowania go o nadsyłanej do niego korespondencji, a także bez przesłuchania lekarza z Oddziału Toksykologii Kliniki (...) w Ł., który zainicjował postępowanie weryfikujące zdolność G. M. do kierowania pojazdami i rozpytania go czy informował oskarżonego o wszczęciu postępowania administracyjnego i "zasadności interesowania się kierowanymi do niego (oskarżonego) pismami, co pozwoliłoby w sposób

niezasadny

jednoznaczny ustalić
wiedzę oskarżonego
o toczącym się
wobec niego
postępowaniu
administracyjnym i
świadomość
kierowanych do
niego decyzji,
podczas gdy przy
uwzględnieniu
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego
należałoby uznać
wprost, że
lakoniczne
wyjaśnienia
oskarżonego, że od
kilkunastu lat żył
w nieświadomości
prowadzonych
wobec niego
postępowań w
świetle uzyskanej
w sprawie wiedzy,
doświadczenia
życiowego oraz
zasad logicznego
rozumowania i
dowodów
ocenionych w
sposób swobodny,
lecz nie dowolny,
nakazywałoby
uznać, że materiał
dowodowy
bynajmniej nie
wskazuje jeszcze na
niewinność
oskarżonego, a
ewentualność jego
niezawinienia może
być stwierdzona o
pogłębienie
materiału
dowodowego
poprzez
przesłuchanie
świadków i

	<p>dodatkowe wysłuchanie oskarżonego".</p> <p>Naruszenia art. 92 i 410 kpk polegający na zaniechaniu poczynienia ustaleń w zakresie wiedzy i świadomości oskarżonego o prowadzonych wobec niego postępowaniach i podejmowanych decyzjach, poprzez dopuszczenie z urzędu dowodów z zeznań byłej małżonki oskarżonego i lekarza inicjującego wobec niego postępowanie administracyjne, co stoi w sprzeczności z tym, że wyroku nie można wydawać w oparciu o jedynie część materiału dowodowego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Dwa zarzuty naruszenia prawa procesowego były ze sobą ściśle powiązane, co przemawiało za ich łącznym omówieniem. Co do uchybienia braku przeprowadzenia z urzędu</p>			

wskazywanych w apelacji dowodów, które winno być oparte o art. 366 kpk stało się bezprzedmiotowe, ponieważ dowody te przeprowadził sąd odwoławczy. Dowód z zeznań świadka G. P. (byłej żony oskarżonego) nie wniósł do sprawy, bo świadek odmówił składania zeznań; nie zdołał obalić ustalenia sądu rejonowego, iż była żona nie przekazywała oskarżonemu wiadomości o próbie doręczenia mu spornej decyzji. Przeczył takiej możliwości fakt, iż decyzja kierowana do oskarżonego nie została przekazana do rąk G. P., ani też listonosz nie zapoznawał jej z treścią tego dokumentu, który do dziś spoczywa w nieotwartej kopercie (k 177). Na kopercie brak zapisów na podstawie których listonosz mógłby domyślać się jakiej treści dokument doręcza. Zeznania świadka M. F. wespół z informacją z (...) w Ł. wzbogaciły ustalenia o okoliczność poinformowania oskarżonego w

czasie hospitalizacji
na oddziale
toksykologicznym,
że zostanie
zainicjowana
administracyjna
procedura
sprawdzenia
kwalifikacji
oskarżonego do
kierowania
pojazdami. Jednak
okoliczność ta,
mimo że dawała
oskarżonemu prawo
przypuszczać, że
taka procedura
będzie wszczęta nie
miała większego
znaczenia z punktu
widzenia po
pierwsze:
funkcjonowania w
obrocie wykonalnej
decyzji
administracyjnej
odbierającej
oskarżonemu
uprawnienia, która
go wiązała (a nie
wiązała, bo mu jej
w sensie prawnym
nie doręczono), po
drugie: świadomości
oskarżonego że taka
decyzja zapadła w
sensie pozbawienia
go uprawnień do
kierowania
pojazdami; daleko
idące
przypuszczenie
prokuratora, że
może zapaść decyzja
obierająca prawo
jazdy kierującemu
(co przecież nie
było pewne, a
jedynie możliwe)
jest czym innym

od skuteczności
takiej decyzji wobec
kierującego
uzależnionej od
prawidłowego
doręczenia, którego
nie nastąpiło.
Wbrew twierdzeniu
prokuratora
świadomości
oskarżonego, iż
nie ma prawa
kierować pojazdami,
bo wydano w tym
zakresie
prawomocną
decyzję, nie da
się wyprowadzić ze
zdrowego rozsądku,
który nakazywałby
przyjęcie, iż
niemożliwym jest,
żeby kierujący przez
9 lat się o tym
nie dowiedział. Po
zdrowy rozsądek,
elementarną logikę,
wskazania wiedzy
możemy sięgnąć
posiłkowo gdy
oceniamy dowód,
jednak nie możemy
nimi zastępować
dowodów, z nich
samiych wywodzić
ustaleń faktycznych
niekorzystnych dla
oskarżonego i
dodatkowo w
sytuacji, kiedy inne
dowody takim
ustaleniom przeczą.
Słuszne hipotezy bez
wsparcia
dowodowego
pozostają tylko
hipotezami, na
których w procesie
karnym nie można
opierać ustaleń w

zakresie odpowiedzialności. Właśnie bazowanie na tak kruchych podstawach byłoby po prostu dowolne. O tym że oskarżonemu nie doręczono decyzji i nie wiedział, że zapadła świadczyły nie tylko jego wyjaśnienia, ale i treść akt administracyjnych ukazujących, że przesyłkę wyekspediowano pod adres, pod którym oskarżony nie był zameldowany od 2006 r. Sam upływ czasu nie ma wpływu na uzyskiwanie przez człowieka wiedzy o zdarzeniach, poznanie nowych faktów, o których nie był informowany, zwłaszcza, jeśli "po drodze" uczestniczy w zdarzeniach, które utwierdzają go w przekonaniu, że ma prawo kierować pojazdami. Warto zwrócić uwagę na treść wydruku z (...) (k. 9), który załączył do akt sam oskarżyciel. Wynika z niego, że oskarżony po wydaniu decyzji pozbawiającej go prawa do kierowania pojazdami, która zapadła 7 października 2010 r. był zatrzymywany

do kontroli drogowej 30 marca 2017 r., 12 lipca 2018 r. przez Policję, która nie kwestionowała, "ważności jego prawa jazdy", tylko traktowała go, jako osobę posiadającą uprawnienia do kierowania pojazdami i karała za inne wykroczenia drogowe. Trudno w takiej sytuacji, jak tego chce prokurator, nawet domniemywać, że oskarżony mógł mieć choć cień wątpliwości, że odebrano mu uprawnienia do kierowania pojazdami. Jednocześnie prokurator oprócz odwołania się do elementarnej logiki, doświadczenia życiowego, nie wskazał dowodu, który świadczyłby, iż niemożliwym było, że oskarżony mógł nie wiedzieć o decyzji administracyjnej z 7 października 2010 r.

Wniosek

O odmienną ocenę wyjaśnień oskarżonego i przeprowadzenie dodatkowych dowodów.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd Odwoławczy uznał za celowe dla wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy przeprowadzenie dowodów wnioskowanych w apelacji. Natomiast, jak napisano wyżej, nie mógł uznać sposobu rozumowania sądu I instancji przy ocenie dowodów, za dowolny, sprzeczny z art. 7 i 410 kpk.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (...) polegający na przyjęciu przez sąd, że oskarżonemu nie sposób przypisać sprawstwa, gdyż jego wyjaśnienia wystarczają za podstawę ustaleń faktycznych, podczas gdy prawidłowo i całościowo ustalony stan faktyczny powinien skutkować stwierdzeniem, iż samo nieodbieranie korespondencji kierowanej do oskarżonego nie jest równoznaczne</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	z brakiem wiedzy o prowadzonych wobec niego postępowaniach.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut nawiązywał do tego opisanego wyżej. Prokurator domagał się negatywnej oceny wyjaśnień oskarżonego w zakresie nieświadomości istnienia decyzji z 7 października 2010 r. Jednak brak było powodów do odmiennej oceny wyjaśnień oskarżonego, a załączenie na etapie apelacyjnym oryginałów akt administracyjnych utwierdziło sąd odwoławczy w przekonaniu, iż oskarżony został - nie z własnej winy-pomyłki urzędniczej pozbawiony prawa do zapoznania się decyzją administracyjną bezpośrednio po jej wydaniu, a o jej treści dowiedział się dopiero po kontroli policyjnej inicjującej niniejsze postępowanie.			

Wniosek		
O uznanie, że oskarżony miał 27 stycznia 2019 r. świadomość obowiązywania decyzji o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Omówiono wyżej. Przy zaprezentowanej ocenie dowodów nie dało się z nich wywieść tego, czego żądał apelujący.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wyrok słuszny i zgodny prawem, pozbawiony błędów.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
2		Apelacja prokuratora okazała się niezasadna i w takiej sytuacji wydatki za postępowanie odwoławcze obciążały Skarb Państwa, a to na podstawie art. 636 § 1 kpk.
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację		Prokuratora
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		uniewinnienie

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana